

മാനവികതയുടെ അപ്പോസ്റ്റലഗായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ബാബാ ആംതെയെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർപ്പുരുക്കം. പക്ഷേ, ഓർമ്മിക്കുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ സേവനത്തെക്കുറിച്ച് രിയുന്നവരും അതിലും വിരളം... കാരണം ആർക്കൂം ഒന്നിനും സമയമില്ല. തമിൽ കണ്ണാൽ ഒന്നു പുണ്ണിതിക്കാൻപോലും സമയമില്ലാത്തവർ! ചിലരാകട്ടെ ഇവിടുതെ നാട്ടുനടപ്പുണ്ടാക്കിയാൽ കണ്ണാലും കണ്ണിലെല്ലകിലും, അറിഞ്ഞാലും അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ‘ഹായ്, ബൈ’ പറഞ്ഞ് കടന്നുപോകും. നാട്ടുഭാഷയിൽ ‘ആർക്കൂന്യാവേണ്ടി ഓക്കാനിക്കുക’ എന്നോ മറ്റോ പറയാം. കവി ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ തിരക്കിട്ട് പോകിനെക്കുറിച്ച്

‘വിരയുന്ന മനുഷ്യനേതിനോ/തിരിയാലോകരഹസ്യമാർക്കുമേ’ എന്നാണ്. എന്താക്കെയോ വെട്ടിപ്പിടിക്കാനും ആരെയോക്കെയോ തോല്പിക്കാനുമുള്ള പടപുറപ്പാട്!

வர்த்தமானகால விஶேஷ அளியுடையவர்களின்றை மூடுகிறது என்பதை நிர்ணயித்து அதிர்த்திபோர் முடிகுக் காலன்; நிரப்பாயிக்குடை சுற்றுப்பிள்ளை ஆட்டா கேட்டுக்கொண்டு... ஒரு காலத்தில் ஒரு ஸ்ரீமுனைக்கிற அதிவிடமான், ஹவிடமான்! ஏனு ஜஹாங்கர் பகுவர்த்தி வாஞ்சிதிய மயூரமானாலும் கஷ்மீர் அதவிடை நில்க்கிறது,

ତୁଳାଙ୍ଗିବେଚ୍ଛତ ମହାତ୍ୟାଶିଯୁଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କେହିଯୁଂ ମହାମାନବକୁମାଯ ବ୍ୟାବସା ଅନୁରେତ୍ୟାବେ କାର୍ଯ୍ୟମାଣୀ. ନମ୍ବୁକଳ ପିରଶୁରପରାକ୍ରମିକର ଏହିରେତ୍ୟାଙ୍କ. ସାମୁହ୍ୟତଲତିଲ୍ୟୁଂ, ସାମୁଦ୍ରାତିକତଲତିଲ୍ୟୁଂ, ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟରଂଗତିକୁ ନାନାଯାଞ୍ଜଳିକାହୁଁ କିନ୍ତୁ ନାନାଯାଞ୍ଜଳିକାହୁଁ କୁଣ୍ଡଳିଲି. ସିନିମାରଂଘବ୍ୟୁଂ ଏହିର ତିଳୁକମୁଖୁତ୍ୱତାଙ୍କ. ରାଜ୍ୟାନ୍ତରତଲତିଲେ ‘ପୁଲିମୁଖୁକରୀ’ ଆରଙ୍ଗ ଅଟକଳି ଵାଟିନ୍ଦି. ସାହାରୁଧ୍ୟାମଞ୍ଜଳିକାହୁଁ ପଣେତମିଲି. ଅନ୍ତକଷର ହୌରୋକତ୍ତେକାଶ ଦ୍ରୋଷ୍ଜ ହୌରୋକର, ତମିତ୍ତପଦି କରମେଦୁ ତତୀତି ‘ଏକଶ୍ଚକର’ (ବହୁରେତ୍ୟିକଂ ଅମ୍ବଵା ଏହିପଦି!) ଏକାଳେବେ ବ୍ୟାବସା ଅନୁରେତ୍ୟାରେପ୍ରୋଲ୍ୟୁତ୍ୱ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କେହିକର ଅତ୍ୟପୁର୍ବୀ! ଅତେ, ଅଣ୍ଟ ଏକି ପରିଯୁକ୍ତତାଙ୍କ ଶରୀ. କାରଣଂ ମହାତମାକର୍ତ୍ତକ ମରଣମିଲି. ଅବର ନମ୍ବୁର ମନ୍ଦିରର ନାମାତି ଜୀବିକୁଣ୍ଠ; ନମ୍ବୁର କଟକାପୋଯ ପ୍ରିୟପ୍ରେକ୍ଷିତରେପ୍ରୋଲେ. ଏହିଲାବ ଅନ୍ତରମତିଲ୍ୟୁଂ ବ୍ୟାବସା ଅନୁରେ ଯୁଗଞ୍ଜଳି କୁଟୁମ୍ବୋଶ ଅବତାରମେଦୁକୁଣ ରେ ମହାତମବାତିରୁନ୍ତି ଏହିନଳି,

ഇത്തരമൊരു പ്രസാദവെച്ചതിൽ ആ തൃശ്യമുണ്ടത്തിയുടെ ഒരു ഭിന്നമാത്രവർഷനമേ സാധ്യമാകു എന്ന അഭിവോദ യാണ് എന്ന് ഈ സാഹസത്തിനു മുതിർന്നത്. കാരണമായി എനിക്കു പറയാനുള്ളത് ‘സംതിഖ്യ ഈൻ ബെറ്റർ ദാൻ നത്തിംഗ്’ എന്ന മെഴുമുത്താണ്.

வொயூ ஆங்கதையெனு லோகம் அரியுடை முறையிற்கேவிடாஸ் மஹாராஷ்ட்ரத்திலை விழில்பூவிஸ்ரைலுடை வாற்று யில் அதிசெய்யுமாய ஏராய்யுவோவும் குடும்பத்தில் வேவீடாஸிருதையும் லக்ஷ்மிலொயியுடையும் மகனாயி ஜனிசூ- செய்யுத நல்குடை ஸுவலேயாலுப்பத்தை பறிலாலும் கூஜிற்மதிலானு மகனை வழுத்தியதெக்கிலும் அது மன்றை என்னும் அயத்குதவர்முத்தினை படினியியும் தானியுவும் ஆக்குலதக்கலையும் வாக்குலதக்கலையும் கள்ள எனாயரைப்பூர்வமானு. ‘தொடுகுடா தவர், தீள்ளிக்குடாதவர், பூஷ்டியில்லைப்படாலும் ஓய்சமுண்டார்’ என்னினை ‘ஹீன்’ ஜாதிக்காருடை கூடிகளோடொப்பு கூடுகூடுகுடும்பத்தினும் கல்கிகுடும்பத்தினுமைக்கை விலக்குவெடாயிருடை அக்காலத்து ஹத்தரா வியிக்கிணஶேயனைக்கை உல்லாஸிசூ அவருடை கூடிலுக்கல்லித்தினின் அப்பாரா கசிக்குடும்பதை அதிரெந்தாக்கை மேஜ்ஜாதிக்காரநும் பெரிசூ ஹத்துயிலை உதய்த்து உதயோ சம்பந்தமைக்கையாய அஞ்சிலை ஶிக்கை ஏற்றுவாணோஸ் முறையிற்கேவிடாஸ் என வொலங் அஶேஷம் குஸலிலையிருந்து. மானஸிக்கமாயி ஜாதிக்கோமரணைக்கோக் கூடு ரிவைல் மெற்றாலிடி கூருநிலேத்தென் அது மன்றில் ரூபைபூர்வமானு.

രാജ പ്രസിദ്ധീയാടക്കമുള്ള സകൂൾ-കോളേജ് വിദ്യാല്യാസം. ഒരു കോളേജ് അവധിക്കാലത്ത് ടാഗോറിന്റെ ശാന്തി നികേതനം സന്ദർശിക്കാൻ മുഖ്യമായിരിന്നു ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. അവിടുതൽ ലളിതജീവിതവും കവി രവീന്ദ്രന്തെ സംഗ്രഹിതമാസ്മരി കത്തയും ഒക്കെക്കുട്ടി ഒരു മായികലോകത്ത് വന്നണ്ണണ്ണത് പ്രതീതിയാണ് നമ്മുടെ കമാനായകനുണ്ടായത്. ഗുരുദ്വേവനിൽനിന്ന് തന്റെ ഭാവിജീവിതത്തിലെ വഴിക്കാടിയെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. വക്കിലായി ചാർജ്ജെടുത്ത് ഏതാണ്ട് അഞ്ച് വർഷത്തേതാളം ചെത്തിന്ന് ശഡിൽ പ്രാക്കെന്ന് ചെയ്തു. അചുപ്പന് പ്രായമായരോടെ വിശാലമായ കൃഷിയിടങ്ങൾ നോക്കാൻവേണ്ടി തന്റെ ജോലി വദ്ദോറിയിലേക്ക് മാറ്റി, അറുന്നുറ്റിഅവുത് ഏകദേശം സ്ഥലത്ത് ജോലിചെയ്യുന്ന സാധ്യക്കുടെ ദയനിയജീവിതം അദ്ദേഹത്തെ കണക്കാട്ട് ആകുലന്നാക്കി. തിരുവായ്ക്കൽ എതിർവാം ഇല്ലാത്ത അക്കാലം ഇന്നത്തെപ്പൊലെ അന്നും അഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നവർ അഭ്യാസിക്കാത്ത വിഭാഗമാണെല്ലാ.

പതിനും്പ് മിനിറു വാൾച്ചാൽ അക്കാലത്ത് അർപ്പതു രൂപ ലാൻകുമായിരുന്നു. എന്നോലോ, കൂഷിഭൂമിയിൽ പ്രദ സ്കിൽപ്പരം മൺിക്കുർ എല്ലുമുറിയെ പണിചെയ്യുന്ന അർദ്ദപട്ടിണിക്കാർക്ക് മുന്നിലെണ്ണുപോലും കുലിന്തകാരത കാലം. ഈ അന്ധായം മുരളിയിർ എന കൊച്ചുവക്കീലിരെ മനസ്സിൽ അരിഞ്ഞെതെന്നോ ഒരു കുരുക്കേഴ്ത്രം രൂപപ്പെട്ടാൻ ഇടയാക്കി. മഹാരാഷ്ട്രയിലെ കോട്ടയിൽ ഉണ്ടായ ഭുകമ്പം 1940-ലെ അതിരുക്ക്ഷമായ ക്ഷാമം (അതേക്കുറിച്ച് ഹിവംഗ റായി ബച്ചൻ എന ഹിന്ദി കവി ഒരു വണ്ണംകാവ്യംതന്നെ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്) ഈ രണ്ട് മഹാസംഭവങ്ങളിലും സന്നദ്ധതനായി പ്രവർത്തിക്കാൻ അദ്ദേഹം മാന്നിക്കിറിഞ്ഞി.

കി.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധുവിന്റെ വിവാഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രഗതിയായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു ശാസ്ത്രി കൂടുംബത്തിൽ മുരളിയർ സംബന്ധിക്കാനിടയായി. യദുച്ചുഡാ വേലക്കാരിക്ക് തുണിയിലക്കാൻ വെള്ളംകോരിക്കൊ കുകുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന ആ വീട്ടിലെ ഇനുംലേവു എന്ന യുവതിയെ കാണാനിടയായി. ‘ഇവളായിരിക്കും എന്തെ ജീവിത സവി’ എന്നു മനസ്സുപറിഞ്ഞു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ “പ്രിയജനമനസ്സാരുവാൻ നാൽകൾക്കു നയനം സുസുക്ഷ്മമാം” എന്ന കവിവചനം സത്യമാകുമാർ അവർക്കും സന്ധാസിലെ ബോധിച്ചു.

വിവാഹാലോചനകൾ വരുന്നോൾ വീട്ടുകാർ ഇനുംലേവയുടെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞു. (അക്കാലത്ത് അതു പതിവി ലൂത്തത്താണ്. ആരെ വേണമെങ്കിലും മനസ്സാ വരിക്കാം. പക്ഷേ, വീട്ടുകാർ തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ളടട്ടു കൊണ്ടുപോയി തൈ ത്ക്കും ഇതായിരുന്നു രിതി) സംസ്കൃതചിത്രരാക്കയാലാണ് പെണ്ണിന്റെ ഇഷ്ടം ചോദിച്ചത്. ഉടൻതന്നെ അവർ സമ്മതമുള്ളയത് അവരെ അരഞ്ഞതപ്പെടുത്തി. ഏതായാലും തന്നെ കാത്തിരുന്ന ജീവിതവഴി ദുർഘടംപിടിച്ചതാണെന്ന് അനുഭവിച്ചും എന്തപ്പോഴും ഇനുംലേവയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വേദം തോനിയിട്ടില്ലെന്ന് പിന്നീട് അവർ തന്റെ ജീവിതകമയായ ‘സമീക്ഷയിൽ’ സ്ഥംഖിക്കുന്നു.

പിൽക്കാലത്ത് കടുത്ത വെല്ലുവിളികളെ നേരിട്ട് ദുർഘടവഴികളിലും കുഷ്ഠരോഗികളും സംരക്ഷകനും ആശ്വാസദായകനുമൊക്കെയായി ജീവിതംബന്ധിക്കിച്ചു ബാബാ ആരംതെ എന്ന പുണ്യപുരുഷന് ശക്തിഭായിനിയായി സാധനാതായി (താഴി മാറിയിൽ ചേച്ചി എന്നർത്ഥം) മരണംവരെ ഒപ്പുമുണ്ടായി. അതെ വിവാഹം സുർഘ്രത്തിൽ നടക്കുന്നു’ എന്ന ചെറിപ്പ് അനുഭവമാക്കിയ ഒരു വിവാഹം!

തന്റെ കുഷ്ഠിയിടങ്ങളിലെ സന്ദർശനവും പാവപ്പെട്ട തൊഴിലാളികളുടെ ഭാരിദ്വയും കഷ്ടപ്പാടുമെല്ലാം മുരളിയറിനെ എററെ വിഷണ്ണനാക്കിയിരുന്നു. ഇതിനും ആദിവാസികളുടെ ജീവിതം തൊട്ടിന്ത്യാനും കുറിച്ചുനാൾ വീടുവിട്ട് കാട്ടിൽ താമസിക്കാനിടയായതും അവരുടെ മുഖംമുടിയില്ലാത്ത പെരുമാറ്റവും മറ്റും സന്ദർശനവും മുഖംമുടിയില്ലാത്ത പൊയ്മുവങ്ങളും തമിലുള്ളതും അനരം, താനിയാതെ ആ മനസ്സിൽ അണിഞ്ഞാലാലും തുടങ്ങിയിരുന്നു....

ആയിട്ടുള്ള നവഭാരതസ്വഷ്ടിക്കായി ഗാധിജി തന്റെ സേവാഗ്രാം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തനങ്ങൾതുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നദ്ധസേവാസംഘത്തിലെ മുൻനിരപ്പെട്ടതുകന്നായി മുരളിയർ മാറുകയും ചെയ്തു.

അന്യായങ്ങളാട്ടതിർക്കാൻ, ഉന്നതകുല രക്തം സിരകളിലും ഓട്ടകിയതുകൊണ്ടുമാവാം, ഒരിക്കൽ ട്രെയിനിൽ യാത്രചെയ്തപ്പോൾ കംപാർട്ടമെന്റിലെ ഒരു ബീട്ടിഷ്പ് പട്ടാളക്കാരൻ തന്റെ സമീപമുണ്ടായിരുന്ന മാറിയുവതിയെ ശല്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ഭർത്താവ് നിസ്സഹായനായി കോപതാപങ്ങൾ കടിച്ചമർത്തിയിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ട മുരളിയർ പട്ടാളക്കാരനെ താക്കിതു ചെയ്തതെങ്കിലും അയാൾ അദ്ദേഹത്തോട് കയർക്കുകയാണ് ചെയ്തത്; മുരളിയർ ക്ഷമനശ്ചിച്ച് പട്ടാളക്കാരൻറെ കരണ്ടതടിച്ചു. കംപാർട്ടമെന്റിലെ ഇരുപത്ചാളക്കാരും സഹായത്തിനെത്തി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ ട്രെയിനിൽനിന്ന് ഉന്നി താഴെയിട്ടു. വിവരമിരിഞ്ഞെത്തു റിയൽവേ ഉദ്യോഗസ്ഥനോടും ഉയർന്ന പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥനോടും മുരളിയർ സംഭവം വിശദിക്കിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തോടും മാറി ദബതികളോടും മാപ്പുപറിഞ്ഞു. പിന്നീട് ഈ വിവരമിരിഞ്ഞ പ്രോൾ ഗാധിജി ‘അഭ്യർ സാധക്’ (നിർദ്ദേശനായ യോദ്ധാവ്) എന്നു വിശ്രേഷിപ്പിച്ച് മുരളിയറിനെ അഭിനവിച്ചു. (ഒരിക്കൽ ട്രെയിനിൽ ഉയർന്ന കൂണിൽ യാത്ര ചെയ്തതിന് ഗാധിജിക്കും ഇം വിധത്തിലല്ലെങ്കിലും മറ്റാരു തിക്താനുഭവം ഉണ്ടായത് ചിലരെക്കിലും ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടാവുമല്ലോ)

തന്റെ പിതാവിന്റെ അമാസപിതിക ആചാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളും ആശ്വസ്തവും മകൻറെ പുരോഗമന ചിന്താഗതിയും തമാകമിത അധ്യക്ഷതരോടുള്ള സമഭാവനയും തമിൽ പൊരുതപ്പെടുകില്ലെന്ന് മുരളിയറിനു ബോധ്യമായപ്പോൾ വീടിന്റെ സ്വച്ഛത തകരാതിരിക്കാൻ താൻ സർവ്വതും ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരുന്നാൾ തമാഗതനെപ്പോലെ വീടുവിട്ടിരിഞ്ഞി. ‘പതിയേഗതി’ എന്ന നിഷ്ഠയിൽ നിന്നിരുന്ന സഹധരമ്മിണി സാധനാഭായിയും ‘ആരുപുത്രൻ’ കാലടികൾ പിന്തുടർന്ന് ഒപ്പു താത്യായി. പുത്രൻ ഏതിനിഗിതവും സാധിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയ മാതാവിന്റെ തേങ്ങലുകൾ അടങ്കുന്ന വാതിലിനു പിന്നീടു കേടുക്കിലും ഹൃദയം കല്ലാക്കി ഗതുന്നരമില്ലാതെ, തന്നെ മാടിവിളിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു മനസ്സാകുന്ന താഗാശം അദ്ദേഹത്തെ മുന്നോടു നയിച്ചു. എന്നാൽ എങ്ങോടെന്നും എങ്ങനെന്നെന്നും, ഇന്നി എന്നെന്നും വ്യക്തമായ രൂപമില്ലായിരുന്നു. ജാതിക്കോമരങ്ങളോടു പൊരുതി ജയിക്കണമെന്നും യമാശക്തി സാധുജനങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്നുമുള്ള ചിത്ര ഇരുൾ നിന്നെത ഭാവിയിൽ നക്ഷത്രശോഭ ചൊരിഞ്ഞു. സേലാരാധനകാരത്തിൽ ‘ഒരു മിന്നാമിനുങ്ങിവിന്റെ നൂറുങ്ങുവെട്ടം അത്രയെ കിൽ അത്ര’ തനിക്കെതിനു കഴിയും. ഈ അദമ്യമായ ആത്മവിശ്വാസം ആ യുവക്കേസരിക്ക് മുന്നോടു പോകാൻ പ്രേരണ നൽകി. സുവാദഃപങ്ങളിൽ ചാലക്കരക്കതിയായി തന്റെ അർദ്ധാംഗിനിയും ഒപ്പുമണ്ഡ്. ആനന്ദലഭവ്യിക്കിൾ ഇന്നിയെന്നുവേണം! ഇപ്പോൾക്കു കർമ്മശേഷിക്ക് കരുതേതുകി. ഫലമോ? ഒടുവിൽ സമുഹത്തിന്റെ ദ്വാഷ്ടിയിൽ ജുഗുപ്പംസയുള്ളവകുന്ന കുഷ്ഠം രോഗികളും അഭയസ്ഥാനമോന്നവും ആശാക്രോന്ദ്രവുമായ ‘ആനന്ദവനം’ സംജാതമായി; ഒരു മഹാത്മാത്തത്തിനു ലോകം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു! ഇപ്പോൾ, അഞ്ചാം, ക്രിയ എന്നീ ത്രിശക്തികളെ ഏകോപിപ്പിച്ചാൽ ശുന്നതയിൽനിന്നും സർഗ്ഗം ആരച്ചിക്കാമെന്ന് സ്വപ്രയത്നത്തിലും നമ്മു പരിപ്പിച്ച സ്വന്നഹാവാനും ത്രാഗിയുമായ ഒരു മഹാ മാനവൻ ഉയിർക്കൊണ്ട ശുദ്ധമുഹൂർത്ത മായിരുന്നു ആ ‘മഹാപ്രസ്ഥാൻ’!(സർവ്വത്വം ഉപേക്ഷിച്ചിരിഞ്ഞിയ ആ താത്ര)

വഴിത്തിരിവ്: വൻ കാര്യങ്ങൾ പലതും യാദ്യശ്ചികമായി സംഭവിക്കുന്നു. മുരളിയറിന്റെ കാര്യത്തിലും അതു ശരിയായിവനും ബുഖിയും, ശ്രീശക്രഹചാരുൾ ആദിയായ ലോകഗുരുക്കമൊരുതു നിരയിൽ ഇപ്പോൾ ഒടുവിലായി ശ്രീനാരാധനാവാസരെ എത്തി നിൽക്കുന്ന ലോകഗുരുക്കമൊരുതു നിര ഒന്ന് ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരിക.. രോഗികളെ അതും കുഷ്ഠംരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിച്ചു അവരിൽ ഒരാളായിത്തീർന്ന ജോസഫ് എന്ന ഫാദർ ഡാനിയലിനൊപ്പം മുരളിയർ ദേവീഭാൻ എന്ന ബാബാ ആംതെയും,

നാടുംവിട്ടും വെടിഞ്ഞത് ആതുരസേവനത്തിനായി ഭാരതം തറവാടായി കരുതി അവിരാമം ആതുരസുഷയിലേർപ്പുട് മദർത്ത സേവനയെന്ന പുണ്യചർത്തയുടെയും നിയോഗം. കുടാതെ നാമരിയാതെ അജണ്ടാതരായി അഗതികൾക്കും രോഗികൾക്കു മായി സേവനത്തിൽ ബലിവേദിയിൽ ജീവാർപ്പണം ചെയ്ത എത്രയെത്രപേര്. നമ്മുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ യോടെ ഇവർ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇവരുടെപാത പിശൈല്പാൻ താമസ രാജസ ഭാവങ്ങളിൽപ്പെട്ട് ഒരിക്കൽക്കിട്ടുന്ന ജീവിതം ദീപാളി കൂളിക്കുന്ന മുഖസർഘ്ഗവാസികൾ ഒരുമെടുമോ? അതു നിൽക്കുടെ-

മുരളിയിൽ ജീവിതം അടിമുടി മാറ്റിമരിച്ച് തന്റെ സേവനം കുഷ്ഠരോഗികൾക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചതിനു പ്രേതുഭു തന്ത്രജ്ഞസിരിംജാധിപാദ എന്ന കുഷ്ഠരോഗിയായിരുന്നു. അതിനു നാമികുറിക്കാനിടയായ സാഹചര്യവും അല്പം സുചിപ്പി ചുക്കൊള്ളുടെ.

ആത്മവിശ്വാസവും ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായുള്ള നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനസന്ധതയും മാത്രം കൈമു തലാക്കി തന്റെ പ്രാണാധിക പ്രിയയോടാപ്പും വീടിൽ പടിവാതിൽ കൊട്ടിയടച്ച് ജീവിതത്തിൽ നാൽക്കവലയിൽ പകച്ചി നിന്നപ്പോൾ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനായ ഒരു സ്നേഹിതൻ ഏഴേക്കർ സ്ഥലവും ഒരു വീടും അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി. ഏത് ദുർഘടപ്രതിസന്ധിയിലും മുത്തരം സ്നേഹധനരെ സഹായിക്കാൻ ഒരു കൈകൊണ്ട് അടിക്കയും മറുപട്ടണം മറുപട്ടണം ആയും ചെയ്യുന്ന നിയതി അതിൽ വഴികൾ ഒരുക്കുമെല്ലാ. പ്രകൃതിപോലും തന്റെ മകൾക്ക് ആശാസദായിനിയായി ഒപ്പു മുണ്ട്. ആശാന്തേ കവിതാശകലം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു.

‘സ്വഹുട താരകൾ കുരിരുടിലു-

ണ്ടിയിൽ ദീപുകളുണ്ടു സിസ്യുവിൽ’

സാഖ്യുടെ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചത് അതാണ്. ഓർക്കാപുറത്ത് ഒരു സഹായഹസ്തം! അത് അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ ഉമിഷ്ടതാക്കി. വർദ്ധിതോസാഹത്യതാടെ തന്റെ കർമ്മമൺഡലത്തിലേക്ക് മുരളിയർ പദമുന്നി.

വരോദയിൽ ലഭിച്ച സ്ഥലത്ത് ‘ശ്രമംആശ്രമം’ (കർമ്മാശ്രമം) എന്ന പേരിൽ മുരളിയർ തന്റെപ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. ഏതാനും ഹരിജനങ്ങളാടാപ്പും ഒരു തോൽപ്പനക്കാരനും, കുടമനാക്കുന്നവനുമായിരുന്നു സഹകാരികൾ. കരിനാഭ്യാനം ചെയ്തിട്ടും നിത്യനിഭാന ചിലവുകൾ നടത്താനായില്ല. പക്ഷേ, നിരാശനാക്കാതെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാ നുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. ജാതി മത-വർഗ്ഗ-വർഗ്ഗ-ദേശമന്ത്ര നേരെയുള്ള വിവിധജാതിക്കാരുടെ കുടിലുകൾ കയറിയിരിക്കി ശുചിത്വവോധം വളർത്താനും തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്ന് വോധവാമാരാക്കാനും ശ്രമം തുടങ്ങിയതോടെ വരേ സ്വവർഗ്ഗവും, അവർക്കു ഫേശ്ട് കല്പിച്ചു. (ശകരംചാരുരുടെ അനേകാം അനുഭവം) പക്ഷേ, ഇരുവരും തളർന്നില്ല; പ്രത്യുത, വർദ്ധിത വീരുതേതാടെ സാധ്യജനസേവനത്തിൽ അശ്രാന്തം മുഴുകി.

‘സന്പന്നർ മാനസികമായി ദത്തിദരാണ്. എന്നാലോ പാവങ്ങൾ മനസ്സാ സന്പന്നർ’ ഇതായിരുന്നു മുരളിയിൽ കണ്ണ തത്ത്.

രവവസരത്തിൽ തോട്ടികൾ, മെച്ചപ്പെട്ട സേവനവേതന വ്യവസ്ഥകൾക്കായി പണിമുടക്കി. നഗരസഭാ ഉപാധ്യക്ഷ നായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തോട് അവരുടെ നേതാവ് ആരാഞ്ഞു- ‘അമേധ്യം തലയിൽ ചുമനുകൊണ്ടുപോകാൻ അങ്ക് തയ്യാറാ കുമോ സാംബ്?’ ഈ വെല്ലുവിളി ആംതെ സന്നോഷതേതാടെ സീകരിച്ചു. ജനം തെട്ടിത്തരിച്ചു. ഉന്നതകുലജാതനും അതി സന്പന്നനുമായ ദേവിഭാസ് ആംതെയുടെ മകൾന്തെ ഈ ‘ഭ്രാന്തുകൊണ്ട്’ ആശ്യനാർ തലയിൽ കൈവച്ചുപറിഞ്ഞു. ‘ശിവാശിവാ! ഈ യുഗം കലിയുഗം!

തുടർന്ന്, നേതാവും അണികളും തോൽവി സമ്മതിച്ച് സമരം നിരുപാധികം പിൻവലിച്ചു.

നിസ്വാർത്ഥ സേവനംകാണ്ട് ജനങ്ങളുടെ മനം കവർന്ന ‘സാനേ ഗുരുജി’ എന്ന മനുഷ്യസ്നേഹിയെ തന്റെ ഗുരുവായി സകലപിച്ചായിരുന്നു തന്റെ സർവ്വവിധ ജീവകാരുണ്യം പ്രവർത്തനങ്ങളും മുരളിയർ നിർവ്വഹിച്ചത്.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരുനാൾ യദുച്ഛയാ വഴിയിൽ മുൻസുചിപ്പിച്ചു കുഷ്ഠരോഗിയെ കാണാനിടയായത്. വഴിയോരത്ത് ഒരു ചാകുകെട്ട്! മഴയുള്ള സന്ധ്യാനേരെ! വീടിലെത്താൻ യുതിയിൽ നടക്കുവോശാണ് അതിനുള്ളിൽനിന്ന് വേദനക്കാണ്ട് പുള്ളയുന്ന ഒരു ദീനരോദാനം കേടുത്. ആംതെ ഒരുനിമിഷം നിന്നു. പിന്നീട് തിരികെ ചാകിനടുത്തുവന്ന് അതിൽ ഒരു ഉയർത്തിയപ്പോൾ കണ്ണകാംച! ദുർഗ്ഗന്ധം വമിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യരുപം! ശരിരമാകെ പഴുതണ്ണിൽ ചലവും ചോരയും ഒഴുകുന്നു. കൈകാലുകളിലെ വിരലുകൾ അറുപോധിക്കുന്നു! ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളു.ബീഡിസമാധാരങ്ങൾ രൂപം കണ്ണു മുരളിയർ സ്ത്രീവായനായി! അടുത്തനിമിഷം സബോധം വിശേഷാർത്ഥം വീടിലെത്തിയെക്കിലും ആ വികൃതരുപം മാധ്യാതെ മനസ്സിൽ! ആ കാച്ച കാണേണ്ണിയിരുന്നില്ല എന്നുപോലും തോന്തി. പക്ഷേ, മനുഷ്യനേന്നനിലയിൽ സഹജിവിയോടുള്ള കടമ! ദേഹരം വിശേഷകുത്ത് ടർപ്പോളിൻ, തുണി, ആഹാരം തുടങ്ങിയ സാധനസാമഗ്രികളുമായി മടങ്ങിയെത്താം. മഴ നന്നയാ തവിധിയം ടർപ്പോളിൻ വലിച്ചുകെട്ടി. അനന്തരം ചാകുമാറി തുണിക്കാണ്ടു ശരിരം പൊതിഞ്ഞു. കൊണ്ടുവന്ന ആഹാരം അല്പാല്പമായി കഴിപ്പിച്ചു വെള്ളവും കുടിപ്പിച്ചു. രോഗി നിർന്നിമേഷം മുരളിയിനെ നോക്കി അല്പനേരും കിടന്നു! ആ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. അണിയാൻപോകുന്ന വെളിച്ചു! അദ്ദേഹം അയാളുടെ തല തന്റെ കൈകളിൽ താങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ആ കൈകളിൽവച്ചുതന്നെ ആ നേത്രങ്ങൾ ചിമുച്ചിത്തമായി.

ഈ സംഭവം മുരളിയർ എന്ന മനുഷ്യസ്നേഹിയെ അടിമുടി ഉലച്ചുകളിൽ. ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. കണ്ണടച്ചാലും ആ രൂപം മനസ്സിൽ മാധ്യാതെ മരിയാതെ. ഒരു പ്രവൃത്തിയിലും ശ്രദ്ധ നിൽക്കുന്നില്ല. ആ ടീകുരുത്യസ്യം തന്നിൽ ഭയത്തിൽ വിത്തുപാകിയോ? ധീരനെന്നു സയം കരുതിയിരുന്ന താൻ ഇതു ദീരുവോ? ഭയത്തെ അതിജീവിക്കുകയും കുഷ്ഠരോഗത്തെ കൂറിച്ചു സമുഹത്തിൽ ധാരാളിയാരുണ്ടും മനുഷ്യർ കാണാനുയാത്രം മാത്രമല്ല മനുഷ്യർ കാണാനുന്നതുവരെ ഇതുവരും അഭ്യന്തരം കൈകളിൽവച്ചുതന്നെ ആ നേത്രങ്ങൾ ചിമുച്ചിത്തമായി.

റാത്ര മുന്നോട്ട്. ദൃഷ്ടി മുന്നോട്ടുമാത്രെ! കലപ്പയിൽ കൈവെച്ചാൽ പിന്തിരിയരുത്. വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സാധിയുടെ പ്രതികരണം ഇങ്ങനെ-‘അങ്ങയുടെ മനസ്സു പറയുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കണം. തൊൻ അങ്ങയോടൊപ്പമുണ്ട്. എൻ്റെ സന്തോഷം അതിലാണ്.

പ്രേയസിയുടെ വാക്കുകൾ ആ മനസ്സിന് തേമഴയായിരുന്നു. പിന്നെ വൈകിയില്ല കൂഷ്ഠൻരോഗിക്കെള്ള ശുശ്രൂഷിച്ച് താനും അവരിലൊരാളായ ഫാ.ധാമിയൻറെ പാത പിന്തുടർന്ന് സജീവിതം അവർക്കായി സമർപ്പിച്ച് ജീവിതം ധന്മാക്കാൻ, ‘അലംസ്വനീയാ കമലാസനാജണാ’ എന്നും, ‘മാനവസേവതനെ ഇഷ്യരസേവ’ എന്നും കരുതി ഇഷ്യരൻ സർവ്വദാ കൂടെയുണ്ടെന്ന അചല്ലുലമായ വിശ്വാസത്തോടെ അനന്തര നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ പിന്നെ അമാനിച്ചില്ല. അതിൻ്റെ പരിണിത ഫലമാണ് നാം അത്ഭുതാദരങ്ങളോടെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ആനന്ദവനം! കല്ലും മുള്ളും കാട്ടുമുഗങ്ങളും പാറക്കട്ടുകളും എന്നുവേണ്ട ഒരു ദോഹരണയും തന്റെയും ഒരുപറ്റ കുഷ്ഠൻരോഗികളുടേയും കറിന യത്തന്ത്തിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ അഭ്യന്തരങ്ങളും ആശാനിക്കേതവുമായിത്തിരുക്കയും ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനമായി വളർന്ന് പടർന്നുപതലിച്ച് ‘ആനന്ദവനമെന്ന ഫലവാടി! മനുഷ്യൻറെ ഇഷ്പാശക്തിയുടേയും കർമ്മശേഷിയുടേയും മുർത്തരുപാഠം!

അതിലേക്ക് ഒരു ദിംബമാത്രമെന്നും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ-

‘କୁଣ୍ଡଳେଖରେତରକୁରିଶୁଣ୍ଡ ନମ୍ବର ଜଗଞ୍ଜାହୁର ଆଶ୍ୟିଶ୍ଵାସବୁ ଆତେପ୍ଲି ତରଣ୍ଟ୍ୟାନ୍ତିର ଆନନ୍ଦବାହି ଯାଏ ନିରଗ୍ରହିକାଙ୍କ ଦ୍ୟାତର ହୁଲ୍ଲାତ୍ମ ଚେତ୍ୟାନ୍ତମୁଣ୍ଡ ଲକ୍ଷ୍ୟତିର ଉପୋଲ୍ପକଣଙ୍କୁ ଉପୋତ୍ପକଣଙ୍କୁମାଣ୍ଗ ଅରନବ ନବୁ ହୁର ସଂପକଣଙ୍କୁମନ୍ଦିର ପିତକାଲତା ହୁବରେକୁରିଶୁଣ୍ଡ ବୀବୀତମାଯ ବିଲାତିରୁତରି!

അതെങ്ങനെയായാലും നാം കാണുന്ന ധാർമ്മത്തൊന്തര്. ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും അറിയണമെന്നാഗ്രഹിച്ചാൽ അതെക്കുറിച്ചും പരിപൂർണ്ണജ്ഞതാനും നേടുകയെന്ന ശീലം മുരളീധരിക്കും ജനസിദ്ധം. ആകയാൽ കുഷ്ഠരോഗത്തെക്കുറിച്ചും സമഗ്രമായ ജ്ഞാനം നേടാനും അതുസംബന്ധിച്ച ചികിത്സാരീതികൾ പതിക്കാനുമായി അദ്ദേഹം ‘കർക്കട സക്കൂർ ഓഫ് ട്രോപ്പിക്കൽ മെഡിസിൻ’ എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ കർക്കടയിലെത്തി. എന്നാൽ സയൻസ് ബിരുദധാരിയല്ലാത്തതിനാൽ പ്രവേശനം തടസ്സപ്പെട്ടു. അവിടെയും ഒരു സഹായപരസ്യത്തം നീണ്ടു. സാക്ഷാൽ ജവഹർലാൽ നെഹർറുവിന്റെ. ഈ കാലത്തു തന്നെ ഭാഗ്യമെന്നുപറയുടെ, കുഷ്ഠരോഗത്തിനു ഫലപ്രദമായ ‘ബൈഫെനിൽ’ എന്ന മരുന്നിന്റെ കണ്ണുപിടുത്തവും നടന്നു.

കൽക്കടയിൽനിന്നു പഠനം കഴിഞ്ഞത്തെത്തിയ മുരളിയർ പറിച്ചതു പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. വരോദയിലും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള അറുപത്തു ശ്രാമത്തിൽ പുതിയ മരുന്നുമായി ചീകിത്സ നടത്തി. എന്നാൽ കൂഷംരോഗത്തെക്കുറിച്ചു മേൽസുചിപ്പിച്ച അബദ്ധധാരണകൾ വച്ചുപുലർത്തിയ ജനം ‘ഈ ഭോതൻ വക്കിലിനേ’ സമുദായത്രഷ്ടനാക്കി. പക്ഷേ, ഈ സംഭവം അദ്ദേഹത്തെ തലയിലും ഉലച്ചിലു. പ്രത്യുത ഉള്ളിക്കാച്ചിയ സർജ്ജനപോലെ വർഖിതശോശ്രാംജിച്ചതെന്നുള്ളൂ.

ചികിത്സയുടെ ഫലം ആശാവഹനായിരുന്നതിനാൽ രോഗം ദേഹമായവരും ഈ ദിവതികളുടെ സഹായത്തിനുകൂടിയ പ്ലോൾ, നാനാദിക്ക്ലൈറ്റിംഗിനും രോഗികൾ കണ്ടുണ്ടായാണ് കേടുവരുന്നതും ചികിത്സയേടി എത്തിത്തുടങ്ങി. അതോടെ ഒരു പുതിയ സമൂഹം രൂപപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഫലമോ? മഹാരാജി സേവാസമിതി (MSS) എന്ന പേരിൽ, നാലായിരം രോഗി കർക്കു സേവനം ലഭ്യമാക്കുന്നവിധി പതിനൊന്നു കൂടിനിക്കുകൾ സ്ഥാപിതമായി. ആംതെ നേടിയ വിജയം സംസ്ഥാനസർക്കാർ രിബേർ ശ്രദ്ധയ്ക്കും പരിഗണനക്കും പാത്രമാകയും ചെയ്തു. വരോദയിൽനിന്നുകലെ അൻപതേക്കർ കൊടുക്കാട്ട് സമിതിക്കു സർക്കാർ പതിപ്പുന്നൽകി!

‘ആർക്കും വേണ്ടാത്തവർക്ക് ആർക്കുംവേണ്ടാത്തഭൂമി’ അതെങ്കിൽ അത്. അതായിരിക്കാം തന്റെ കർമ്മഭൂമി എന്ന ദ്രോഹം കരുതി, തന്റെ കർമ്മമൺഡലം വികസിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി.

ആനന്ദവന്നതിനെ ശുഭരാംഭം:- 1951 ജൂൺലിയതിരുന്നു പ്രശസ്തവും പ്രസിദ്ധവുമായ ആ കർണാഖാനത്തിന് പത്തുപേര്. സർക്കാർ സമ്മാനിച്ച ഈള്ളടക്കത് ആ ശ്ലോവന്വന്നതിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചത് മുരളിയർ, പത്നി സാധൻ, മകൾ വികാൻ, പ്രകാശ്, രോഗം ഭേദമായ ആർപ്പേരും, കൃടാരതെ കൂട്ടിന് ഒരു ചാവാലി പശുവും ഒരു നായയും. അവരെ രണ്ടുവിവസംകാ ബഡ്യതനെ കട്ടവകൊണ്ടുപോയി! പക്ഷേ, മാനത്തുനിന്ന് ചൃദ്രഗൗഢ്യം നക്ഷത്രരാശിയുടേയും പ്രകാശകിരണങ്ങൾ വന്ന സാന്നിത് അവരിൽ പ്രത്യാശ ഉണ്ടിപ്പിച്ചു. അതോടെ ജീവിതകുസ്ഥം വിരിയുമെന്ന വിശ്വാസവും ഉടലെടുക്കുകയായി.

കാനനും കനകക്കൊട്ടാരം! പുരുഷരെ ശ്രദ്ധയ്ക്കിരെ ശക്തിയും പ്രേരണയുമായി വന്നിരിക്കുന്നത് വന്നിൽ, മഹിള (രക്ഷിക്കുന്നവർ, മഹത്തായ ശക്തിയുള്ളവർ) എന്നാക്കേ പര്യായപദങ്ങളുള്ള കുലീനതയായ സ്ത്രീയാണ്. എന്നാലോ അവരെ പരാജയത്തിന്റെയും നിരാശയുടേയും അഗാധഗർത്തത്തിലേക്കാഞ്ചത്തുന്നതും സ്ത്രീതും നശിച്ച നാരി-നാരി-തന്നെയാണ്ടോ. ഉയരത്തിൽനിന്നുള്ള വീഴ്ചക്കു ശക്തികുടുംബം അതു നിലക്കേട്ട്...

ഒത്തുപിടിച്ചും മലയുംപോരുമെന്ന ചൊല്ല് അനുർത്ഥമാക്കിയ കറിനാഖാനത്തിന്റെ ഭിന്നത്രങ്ങൾ കണ്ണാനായി കൊഴിഞ്ഞുപോക്കേ, കണ്ണിഞ്ഞും കേട്കിഞ്ഞും ശ്രമാനന്തത്തിനായി സേവനസന്ധ്യരുടെ ഒരു സംഘം, മരുഭൂമി മലർവാടിയാക്കാൻ ഏക മന്ദ്രാടെ അധ്യാനം തുടർന്നു. കൂഷിക്ക് ഭൂമി യോഗ്യയായി. ആറു കിലോറുകളും നിർമ്മിതമായി. ക്രമേണ വാസയോഗ്യമായ വീടുകളും, ചികിത്സക്കു സജ്ജമായ ആശുപത്രികളും ഉയർന്നുവന്നു. അങ്ങനെ, അതുതെമനു പറയട്ട, പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് ‘ആനവന്നം’ ഉദയം ചെയ്തു. സർവ്വാദരണീയനും ഭാരതമാതാവിന്റെ സൃഷ്ടിയുമായ വിനോദം ബാധയുടെ അനുഗ്രഹാർത്ഥിസ്ഥലേക്കെതിരെ ഉദ്ഘാടനകർമ്മവും നടന്നു. ഗർഭകാലാരിഷ്ടത കൾക്കും പ്രസവപീഡക്കുംഗ്രഹം നവജാതശിശുവിനെ ആനന്ദാതിരേക്കേതാടെ നോക്കികാണുന്ന മാതാവിനെപ്പോലെ ആന ദിവന്തെത കണ്ണ് ക്ഷേരസഹനം കഴിഞ്ഞ സംസ്കാരത്തിനേക്കും അവർ തങ്ങളുടെ ആനവന്നത്തിൽ ആപ്പാദപുർണ്ണം ജീവിത മാരംഭിച്ചു. അവരുടെ സന്തോഷകാരണൻ, ആശാസദായകന്, ആശയദാതാവ് ആദിയായ നിലയിൽ, അവരും ഭൂമിയെ അവകാശമായി അനുഭവിക്കാൻ അർഹരാജനെന്ന ഭോധം ജനിപ്പിച്ച തങ്ങളുടെ കാണപ്പെട്ട ദൈവത്തെ അവർ തങ്ങളുടെ ‘ബാബ’ (പിതാവ്) യായി കരുതി; അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള വികാരവായപ്പെടുത്താൻ തന്റെ വാക്കുകൾ അസമർത്ഥം. അവരുടെ മാത്രം ബാബയല്ല, സർവ്വരുടേയും ബാബയായി മുരളിയർ ദേവിദാസ് ആംതെ പരിശമിച്ചു എന്നുമാത്രം പറയട്ട! ആ നാമം ആനവന്നത്തിൽ മാത്രമല്ല, നാനാദേശങ്ങളിലും പ്രകീർത്തിതമായി...

ജാതിഭേദവും മതദേശവും ഉച്ചനിച്ച വിവേചനങ്ങളും വെടിഞ്ഞ് ഒരു കുടക്കീഴിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം അണിനിരക്കുന്ന ഉദാത്ഥമായ കാഴ്ചയും ആനവന്നം സമ്മാനിക്കുന്നു. ആനവന്നം ഇന്ന് സന്തോഷവും സന്തുഷ്ടിയും സസ്യഷ്ടിയും സംസ്കാരത്തിനുമേക്കുന്ന ഒരു തീർത്ഥാടനക്കേട്ടമാണെന്ന വിശ്രഷണം തികച്ചും അനുയോജ്യമാണ്. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇള ഏറ്റവുംതോട്ടത്തിലേക്ക് സന്ദർശകരെത്തുന്നു. നിസ്വാർത്ഥസേവനത്തിനു സന്നദ്ധരായി വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും യുവാക്കളെത്തി കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു നൽകുന്നു. ഇവിടുത്തെ തോട്ടത്തിലുണ്ടാകുന്ന സർവ്വവിധ കായ്ക്കനികളും ഇവിടെ വളർത്തുന്ന പശുകളുടെ പാലും-ആവശ്യം കഴിഞ്ഞ് വിപണിയിലെത്തിക്കാൻ യുവാക്കളുടെ ഒരു സംഘം സർവ്വദാ സന്നദ്ധരായുണ്ട്. ആശുപത്രികളിലെ അക്കത്തും പുറത്തുമുള്ള ജോലിക്കാരും ഒട്ടമുക്കാലും പൂർണ്ണസുഖം പ്രാപിച്ചരോഗികളാണെന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയാതെവയു.

ശാരീരികവെകല്യാശർ മിന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗ കർമ്മശേഷിയെയും മനസ്സക്തിയെയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ കൂമികീടങ്ങളേക്കാൾ നികുഷ്ടരായി മാറിയിരുന്ന ആയിരക്കണക്കിനു രോഗികളെ സ്വസ്ഥരാക്കി, ആത്മാഭിമാനമുള്ളവരാക്കി, ലോകസേവനത്തിനു പ്രാപ്തതരാക്കി വിജയശ്രീലിംഗത്തായ ബാബു ആംതെയും, എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ തായി ചേച്ചി എന്നു കരുതി സ്നേഹിക്കുന്ന സാധനാദേവിയും മാതാപിതാക്കളെ പിന്തുടർന്ന് സേവനം വ്രതമാക്കി ആതുരം ശുശ്രാഷാരംഗത്ത് സേവനം ചെയ്യുന്ന പുത്രമാരും ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ തകലിപികളിൽ തങ്ങളുടെ നാമം ആലേപനം ചെയ്യപ്പെടാൻ യോഗ്യതയാർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

എക്കാലവും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു മാതൃകയും പ്രചോദനമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. ദേംവെടിഞ്ഞ്, സ്വാർത്ഥലേശമനൈ ഇച്ച, അഞ്ചാനം, ക്രിയ എന്നീ ത്രിവിധ കാരണങ്ങൾ കൈമുതലാക്കി തന്ത്രം പാതയുണ്ടാക്കി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു മാതൃകയും മാർഗ്ഗദീപവുമായവർ ഏകരായിരുന്നു. ക്രിസ്തു, ബുദ്ധൻ, ശ്രീരംഗരാചാര്യർ, ശ്രീനാരായണഗുരു, സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ, മദർ തത്രേസ തുടങ്ങി ആ ശ്രദ്ധംഗലിൽ വേരെയും കണ്ണികളുണ്ട്. ഏതാനും പേരുകൾ സുചിപ്പിച്ചുവെന്നുമാത്രം. എക്കാലവും യശോധാവദ്യം പരത്തി പരിപാലിക്കുന്നവർ. മനുഷ്യമനസ്സിൽ നക്ഷത്രശോഭയോടെ പ്രഭവിതി നിലകുന്ന വേരെയും ഏതുരെയും ലോകഗുരുക്കമാർ, മഹാത്മാഗികൾ ജീവിതം വിശീമുട്ടുനു എന്നു തോന്തുനേപാഴേങ്കിലും നിഷ്ക്രിയത്വവും ആത്മഹത്യാപ്രവാനത്തും ഔന്നിനും ഒരു പരിഹാരമാവില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെടാനെങ്കിലും ഇത്തരം മഹാത്മാക്കളെത്തൊന്ന് ഓർത്തെതട്ടക്കുന്നത് ഗുണം ചെയ്യും!

ബാബയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നോൾ ഒരു മഹത്തായ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വിഹഗാവലോകനം മാത്രമേ ഇത്തരം ലേവനങ്ങളിൽ സാധ്യമാവു എന്നറിയാമല്ലോ. ഇത്രതെന്ന സാമാന്യത്തിലെയിക്കമായി എന്നു കരുതി ഇത്രയിൽ നർത്തക!

(കടപ്പാട് : ശ്രീ അനന്തരാജി)